

ARA ÉS L'HORA, TARRADELLAS!

CARLES LLORENS

No pensava, francament, escoltar res de nou en el debat que sobre carreteres va organitzar el "Club Joves 21". S'havia gastat tanta tinta i tantes paraules en aquesta disputa, que la convocatòria semblava només tenir l'interès de la confrontació Calzada -

Tarradellas. La intervenció del darrer va deixar-me, però, absolutament perplex.

L'amic Tarradellas ha estat l'instigador, i principal protagonista, de la protesta per la situació de les carreteres de La Garrotxa. Tot i conèixer tant els plans com les disponibilitats pressupostàries de la Generalitat, no ha dubtat a difondre amb obstinada perseverança la idea que el Govern català oblidava la comarca. Mentre, és clar, no deia res respecte a l'Eix Pirinenc (Figueres, Besalú, Olot, Ripoll) que és competència de l'Estat i, per tant, depèn dels seus col·legues socialistes. Ha succeït, però, que mentre Tarradellas destinava el seu temps a demagògiques campanyes -hàbilment difoses, això sí, pels mitjans de comunicació, el Govern català anava treballant. I així, quan a la carretera de la vergonya les obres són molt avançades, quan són en la seva fase final l'autovia Girona - Banyoles i la variant de Banyoles, quan s'estan fent trams d'acceleració fins a Besalú, quan és previst que les obres del túnel de la Vall de Bianya comencin a principis del 92, allò que més s'evidencia és que les carreteres competència de

l'Estat estan igual que cinquanta anys enrera.

La feina de la Generalitat, de Girona fins a Besalú, evidenciarà el desastre que tenim de Besalú a Olot. Farà veure més que mai que Madrid no ha resolt la variant de Castellfollit o la de Besalú. L'autopista Girona - Banyoles farà veure la perillositat de la carretera fins a Figueres, amb revolts de Caixàs inclosos. Els milers de milions que la Generalitat gasta faran ridícules les dotzenes de milions que el MOPU destina al ferm entre Olot i Ripoll.

I, certament, deixa perplex que l'instigador, l'agitador Tarradellas manifesti, tot compungit, que no ha pogut incidir a Madrid per arreglar l'Eix Pirinenc. El que ja no sorprèn és que, confessada aquesta incapacitat, llanci una crida per tal que totes les forces polítiques facin una pressió conjunta que doni solucions. Aquesta de recórrer al suport social i d'altres forces polítiques és la tàctica que els del PSC sempre fan servir quan no són capaços de convèncer el PSOE. En el tema Girona - Gerona n'hem vist un altre, d'exemple! Cal dir, però, a Daniel Tarradellas que no pot eludir les seves responsabilitats. Ara... és la seva hora! Cal que convenci el seu amic Borrell! Si ens hi fa ser a tot reivindicarem, potser, altres coses. Podem reivindicar, per exemple, que si el MOPU no és capaç d'atendre aquest Eix que -junt amb la N-II, és l'única carretera que l'Estat té a Catalunya- que el traspassi a la Generalitat. Al cap i a la fi resulta totalment anacrònic que sigui de l'Estat per un suposat interès estratègic - militar.

GREGARISMES

XAVIER RUSALLEDA

L'esperit gregari pesa. Això d'anar en ramat amunt i avall simplement pel gust de posar un peu darrera l'altre deu tenir una gràcia especial. La prova està en el rècord d'assistents a la Fira de Sant Lluc assolit aquest cap de setmana. El més

sorprenent del cas és que el nombre de visitants no té res a veure amb el volum de negoci girat a la Fira. Quantes transaccions, quants contactes, quina demanda es canalitza a través d'aquest certamen? És possible que estigui equivocat, i me n'alegraria, i sobretot pel futur dels industrials i dels treballadors de la nostra comarca, però aquest no és directament el tema de la meua reflexió. L'estafa premeditada o els mecanismes d'autoengany que configuren La Garrotxa com una comarca privilegiada, símbol de l'esperit emprenedor dels catalans, ens haurien de fer pensar si no estem instal·lats còmodament en un miratge fonèdis. Les xifres demostren que és una comarca en recessió, demogràficament estanca-da, industrialment en crisi, una comarca que és capaç de generar una infinitud de propostes culturals que consumeix una escassíssima minoria. Ha saltat l'alarma, hi ha símptomes de preocupació, tant en l'esfera de la política com

en alguns sectors de la indústria i el comerç, però, per contra, es persisteix en la insensatesa d'alimentar el tòpic de la Suïssa catalana. Evidentment, aquest no és un problema exclusivament d'aquí; podríem fer-lo extensiu a tot Catalunya.

La campanya "La gent és la força de Catalunya" en un context difícil i complex com l'actual, esdevé una cínica maniobra de dissuasió institucional.

La dictadura democràtica és tan subtil que no ens adonem que estem encadenats a la rutina programada que se'ns imposa. L'esclavitut de la feina, el posat hipnòtic davant de la televisió, les tardes de futbol, la passejada pel super, la passivitat inherent a l'oci institucional.

No tenim cap projecte de país -ni de ciutat-, per tant, tampoc no hi ha il·lusió, ni esperança, ni l'orgull d'ésser alguna cosa concreta.

Ens arrapem a signes d'una futilitat extrema, com el del dilema GE - GI, per posar un exemple recent.

L'ampul·lositat dels discursos dels nostres polítics no fa més que accentuar el patetisme de la impotència.

Alerta, sona la sirena. Ja comença a ésser hora de canviar de bar.

Demà serà un dia com avui, si fa no fa.